

Arrest

nr. 244 511 van 20 november 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger
van haar minderjarig kind X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. GERAERTS
Lindestraat 113
3620 Lanaken

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en wat betreft X ook in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 2 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die *loco* advocaat S. GERAERTS verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: verzoekster) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 9 februari 2019 België binnen met hun paspoort en verzoeken op 25 februari 2019 om internationale bescherming. Op 30 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 3 februari 2020 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op X 1999 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent ongehuwd en woonde samen met uw ouders en uw jongere broer N. E. (...) in Colonia Chintuc 1, Apopa. In 2016 rondde u het secundair onderwijs af en u begon aan uw bacheloraat ter voorbereiding van universitaire studies, wat u echter niet hebt afgemaakt. U heeft niet gewerkt in El Salvador.

In 2016 was u getuige van twee schietincidenten in de hoofdstraat in uw wijk. Tijdens het eerste schietincident was u op weg naar huis nadat u boodschappen had gedaan en hoorde u schoten van achter u komen. U kon de schutters en de personen die beschoten werden niet zien, maar u denkt dat het bende 18 was die op bende Maquina schoot omwille van de richting van de schoten; de schoten kwamen immers van boven in de kolonie (waar bende 18 zat) naar beneden (waar bende Maquina zat). U bent meteen beginnen lopen toen u de schoten hoorde. Het tweede schietincident gebeurde zo'n 3 of 4 maanden later en vond plaats op zo'n 25 à 30 meter van uw huis. U was een brood aan het kopen, toen een auto bruusk stopte en er schoten werden gelost vanuit de auto. U stond erg dichtbij de feiten. Ten gevolge van de schietpartij vielen een dode en een gewonde. Ook hier waren het leden van 18 die op leden van Maquina schoten, meent u. Ook tijdens dit incident liep u meteen weg. In juli 2017 werd u het slachtoffer van een poging tot ontvoering toen u buitenkwam uit uw school INCOA. Op zo'n 10 meter van uw school stopte een voertuig waaruit mannen kwamen die u vastgrepen en u probeerden in de auto te duwen. U veronderstelt dat het bende 18 was die u probeerde te ontvoeren omdat zij het voor het zeggen hadden in die buurt. Omstaanders kwamen tussenbeide en de daders vluchtten weg. Na dit incident durfde u niet meer buiten te komen. In december 2017 vertrok u daarom naar vrienden van uw vader in Costa Rica, maar na ongeveer een maand keerde u terug naar El Salvador omdat die vrienden ook terugkeerden. In 2018 begon u te studeren aan de school Vicente Acosta die in een wijk onder controle van bende 18 lag. Daar volgde u een dag per week les en u werd er met een private minibus naartoe gebracht. Echter, omdat de mensen die u vervoerden bang werden, besloten zij na twee weken dat ze u niet meer naar school zouden brengen. Sindsdien kwam u niet meer buiten. Uiteindelijk verliet u op 8 februari 2019 met uw eigen paspoort El Salvador, uit vrees dat er zich opnieuw problemen met de bendes zouden voordoen. Via Madrid kwam u op 9 februari aan in België, waar u op 25 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, een bewijs van goed gedrag en zeden, een solventiebewijs van de politie, een brief ter bevestiging van uw inschrijving op de school INCOA en vier nieuwsartikels over bendegeweld in uw regio.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten omdat u in het jaar 2016 tweemaal getuige was van een schietincident dichtbij uw woonplaats en omdat onbekenden u in juli 2017 probeerden te ontvoeren toen u uit school kwam. De door u aangehaalde feiten situeren zich echter geheel in de gemeenrechtelijke

sfeer en hebben geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend. Immers, uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen zeer ernstig op de helling zetten.

Vooreerst dient opgemerkt dat u uitermate vage verklaringen aflegt met betrekking tot de twee schietincidenten waar u in 2016 getuige zou zijn geweest. Volgens uw verklaringen werd er tijdens het eerste incident geschoten van bovenaf in de kolonie, achter u, naar beneden. Daarbij vielen geen slachtoffers. U stond tijdens dit incident aan de zijkant van de plaats waarlangs de kogels kwamen (CGVS(...), p. 8 en 12). Tijdens het tweede incident stopte een auto op straat en werden er schoten gelost vanuit de auto. U was op dat moment op straat een brood aan het kopen. U stond zeer dichtbij de plek van het incident en zag de persoon die beschoten werd (CGVS(...), p. 8 en 12). Bij de beide incidenten liep u onmiddellijk naar huis. U verklaart dat het tijdens de twee incidenten ging om aanvallen van bende 18 op bende Maquina, omwille van de richting van de schoten en de plaatsen waar de bendes heersten (CGVS(...), p. 10-11 en 13). Voor de rest kan u zeer weinig details geven over beide incidenten. Zo weet u niet wanneer in 2016 deze plaatsvonden, u kan u zelfs niet bij benadering zeggen in welke maand het moet geweest zijn. Gevraagd naar een schatting, zegt u dat u denkt dat het eerste incident ongeveer in het midden van het jaar was, maar dat u het zich niet herinnert (CGVS(...), p.11). Ook van het tweede incident herinnert u zich geen precieze datum of maand. U zegt enkel dat het zo'n 3 à 4 maanden na het eerste incident gebeurde, maar dat u het niet weet (CGVS(...), p. 13). Gezien de zware impact van de gebeurtenissen op u (CGVS(...), p. 13) is het dan ook vreemd dat u niet met meer precisie kan zeggen wanneer deze incidenten plaatsvonden. Verder zag u tijdens het eerste incident niet wie precies schoot of beschoten werd. Toch verklaart u dat tijdens die schietpartij op 2 personen geschoten werd, maar dat er geen slachtoffers waren, en gevraagd hoe u dat dan wist antwoordt u dat u het achteraf hoorde via geruchten op school (CGVS(...), p.12). Uw moeder verklaart daarentegen niet dat er op 2 personen geschoten werd, maar dat het 2 mannen waren die schoten (CGVS(...), p. 11). Gevraagd of u nog meer details over het incident vernam via geruchten antwoordt u dat zulke schietpartijen in El Salvador niet meer in het nieuws komen omdat het gewoon de realiteit is daar. Dit is echter niet echt een antwoord op de vraag en het is bovendien bevreemdend dat u bij buurtbewoners niet meer over de schietpartij zou navragen of te weten gekomen zijn, aangezien de schietpartij vlakbij uw huis gebeurde in de hoofdstraat van de zone (CGVS(...), p. 12). Tijdens het tweede incident zag u wel wie beschoten werd en zag u een persoon neervallen. U verklaart dat er toen 1 dode en 1 gewonde vielen (CGVS(...), p. 12), wat echter tegenstrijdig is met wat u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde toen u zei dat er 1 dode en 2 gewonden waren (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u het toen over een ander incident gehad zal hebben, omdat er ook andere incidenten in de buurt gebeurden die u niet zelf beleefde (CGVS(...), p. 12-13). Dit antwoord is echter geen afdoende verklaring voor uw tegenstrijdige beweringen. Voorts legt uw moeder zeer vage verklaringen af met betrekking tot de slachtoffers van de schietincidenten. Zij stelt namelijk dat het ofwel 2 gewonden waren, ofwel 1 dode en 1 gewonde, en dat het ofwel bij het eerste of bij het tweede incident kon geweest zijn (CGVS(...), p. 12).

Omwille van het algemeen gebrek aan details met betrekking tot de twee schietincidenten zijn uw verklaringen hieromtrent weinig aannemelijk.

Bovendien moet, wat er ook van zij, worden opgemerkt dat het loutere feit dat u getuige was van twee schietpartijen bij u in de buurt onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U kende trouwens geen problemen naar aanleiding van het feit dat u getuige zou geweest zijn van de door u vermelde schietpartijen. Met betrekking tot het eerste incident verklaart u immers dat er niets gebeurde omdat u geen doden had gezien (CGVS(...), p. 12). Gevraagd of de door u beweerde latere poging tot ontvoering iets te maken had met het feit dat u getuige was van de schietincidenten, antwoordt u dat u het niet weet en dat u daar nooit aan gedacht had (CGVS(...), p. 15). Uw moeder stelt dat ze niet weet of er gevolgen waren van het feit dat u getuige was geweest van de schietincidenten en dat ze niet weet of de latere bedreiging daardoor kwam. Voorts verklaart ze dat de schutters u wel

gezien moeten hebben tijdens de schietincidenten omdat u op straat liep (CGVS(...), p. 12). Dit zijn echter louter blote beweringen die zij verder niet staft met concrete elementen.

Ook met betrekking tot de poging tot ontvoering legt u vage verklaringen af, waardoor u er niet in slaagt uw beweringen aannemelijk te maken. U stelt dat u in juli 2017 het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering toen u uit school kwam (CGVS(...), p. 13). Het moet worden opgemerkt dat deze verklaring in strijd is met wat u eerder verklaarde bij de DVZ, toen u zei dat het in augustus 2017 gebeurde (zie administratief dossier). U stelt dat u uw fout beseftte toen u het document van uw school afhaalde waarin staat wanneer u stopte met studeren (CGVS(...), p.13), wat niet echt verklaart waarom u zich initieel vergist had. Voorts kan u niet veel vertellen over uw ontvoerders: noch wie ze waren, noch met hoeveel ze waren of hoe ze eruit zagen. U herinnert zich enkel degene die u vastgreep, maar weet niet of er nog meer personen bij waren. Over de persoon die u vastgreep kan u enkel vertellen dat hij groot en mager was, maar hoewel u zijn gezicht heeft gezien kan u het zich niet herinneren. Andere specifieke kenmerken zoals tatoeages kan u zich ook niet herinneren (CGVS(...), p. 15). Voorts heeft u geen idee van de reden waarom ze net u probeerden te ontvoeren. U verklaart dat ze u niets zeiden behalve beledigingen, ook niet toen u vroeg waarom (CGVS(...), p. 14-15). Bovendien moet opgemerkt worden dat u al 6 maanden elke dag te voet ging van uw woonplaats, waar de bende Maquina heerste, naar school, waar de bende 18 heerste. Volgens de verklaringen van uw moeder controleerden bendeleden u daar wel, maar lieten ze u altijd voorbij gaan, en stonden bendeleden van 18 dagelijks aan uw schoolpoort (CGVS(...), p. 14). Het is dan ook bedenkelijk dat zij u plots, nadat u al een half jaar te voet naar school in een andere wijk ging, zouden proberen te ontvoeren zonder specifieke aanleiding. Tot slot legt u eveneens over de manier waarop u bent kunnen ontkomen aan uw ontvoerders weinig gedetailleerde verklaringen af. Zo stelt u slechts dat er mensen waren die zagen wat er gebeurde en die probeerden u van uw ontvoerders te scheiden, waardoor de ontvoerders er van door gingen (CGVS(...), p. 16). Ook kan u niet preciseren hoe lang het hele incident ongeveer duurde en stelt u enkel dat het een kwestie was van minuten of seconden (CGVS(...), p. 16).

Bovenop de algemene vaagheid van uw verklaringen moet worden opgemerkt dat u nog een lange tijd hebt gewacht om het land te verlaten en dat er in die periode niets meer gebeurd is. Volgens uw verklaringen heeft u immers na de poging tot ontvoering nooit nog bedreigingen gekregen en de personen die u probeerden te ontvoeren nooit meer gezien. Ook uw familie of vrienden hebben met hen verder geen problemen gehad (CGVS(...), p. 17). Nadat u eind december voor ongeveer een maand in Costa Rica hebt verbleven, bent u zelfs aan een nieuwe school beginnen studeren waar u met privévervoer naartoe gebracht werd (CGVS(...), p. 17). Omdat de chauffeur na twee weken weigerde u verder nog naar school te brengen stopte u echter weer met studeren. Uw moeder wilde u daarop inschrijven in nog een andere school in Tronal del Norte, waar zij dacht dat u veilig zou zijn, maar omdat de periode voor de inschrijvingen gedaan was kon zij dit niet meer doen (CGVS(...), p. 17 en 19-20). Daarom bleef u nadien gewoon thuis, tot uw moeder de beslissing nam om naar hier te komen (CGVS(...), p. 18). Gedurende de hele periode van anderhalf jaar tussen de poging tot ontvoering en uw vertrek uit El Salvador zijn er geen incidenten meer gebeurd en hebt u geen bedreigingen meer gekregen (CGVS(...), p. 19). Dit laattijdige vertrek en uw plannen om verder te studeren aan andere scholen wijzen erop dat de door u beweerde incidenten, wat er ook van zij, geen actuele vrees meer teweegbrengen voor u.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de moeder van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de El Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren op 8 augustus 1979 in San Salvador. U was niet politiek actief in El Salvador en kende nooit problemen met uw autoriteiten. U bent in 1999 gehuwd met N. E. M. H. (...) en heeft twee zonen P. V. N. E. (...) en P. V. R. E. (...), die beiden met u naar België zijn gereisd. U woonde samen met uw twee zonen in Colonia Chintuc 1 in Apopa. In 2016 was R. E. (...) getuige van twee schietincidenten. Bij het eerste incident was hij iets gaan kopen, toen twee mannen begonnen te schieten. U veronderstelt dat het leden van de bende 18 waren, die de controle hadden in het bovenste gedeelte van uw kolonie, die schoten op leden van de bende Maquina, die de controle hadden in de zone van uw kolonie waar u woonde. Tijdens het tweede schietincident kwam een auto voorbij waaruit men begon te schieten. Ook deze keer meent u dat het bende 18 was die bende Maquina aanviel. Bij één van beide incidenten waren er gewonden of een dode. U denkt dat uw zoon de aanvallers heeft gezien en dat de aanvallers hem ook gezien moeten hebben. In 2017 werd u bestolen op de bus door een man met een pistool. Hij nam uw geld en uw gsm. In juli of augustus 2017 werd uw zoon het slachtoffer van een poging tot ontvoering toen hij uit school kwam. Mannen van de bende 18 probeerden uw zoon in een auto te duwen. Dit kon verhinderd worden doordat de ouders van klasgenoten die in de buurt van het incident stonden tussen kwamen. U weet niet waarom ze uw zoon precies wilden ontvoeren. Ze zeiden enkel dat ze hem niet meer in die buurt wilden zien. Sindsdien is hij gestopt met studeren aan die school. Uw zoon vertelde u maar een tijdje later wat er was gebeurd. Hij zat thuis en durfde het huis niet meer buitenkomen totdat u hem naar kennissen in Costa Rica stuurde in december 2017. Toen die kennissen begin 2018 zelf terugkeerden naar El Salvador keerde hij ook terug. R. E. (...) ging in 2018 nog voor twee weken naar een nieuwe school, Vicente Acosta, in El Salvador. Hij reisde daar naartoe met een privébus, maar toen de chauffeur weigerde uw zoon nog naar school te brengen uit angst voor de bendeleden, stopte hij zijn studies. Uiteindelijk verliet u El Salvador op 8 februari 2019 met uw eigen paspoort uit vrees dat uw zonen, in het bijzonder de oudste, nog eens problemen zouden krijgen met de bendes. Via Madrid kwam u op 9 februari aan in België, waar u op 25 februari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw paspoort en dat van uw jongste zoon N. E. (...), uw identiteitskaart, een bewijs van goed gedrag en zeden, uw huwelijksakte, uw ontslagbrief, documenten met betrekking tot uw huis in Apopa en enkele screenshots van video's en nieuwsberichten over de veiligheidssituatie in Apopa.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u in 2017 op de bus werd bestolen door een man met een pistool, een feit van louter gemeenrechtelijke aard (CGVS, p. 10). Hoewel de waarachtigheid van deze verklaring niet in twijfel wordt getrokken, moet opgemerkt worden dat dit een eenmalig incident was en gebaseerd op louter economische motieven. Bovendien dateert dit voorval van een hele tijd geleden en heb u sindsdien geen persoonlijke problemen meer gekend in El Salvador. Bijgevolg is dit incident onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming voor het overige volledig steunt op de motieven die door uw zoon R(...) ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw zoon luidt als volgt:

“(...)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 244 102, is de moeder van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 244 114. Verzoekende partijen beroepen zich in essentie op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven, met dien verstande dat in de tweede bestreden beslissing bijkomend gemotiveerd wordt met betrekking tot het door verzoekster aangevoerde incident waarbij zij op de bus bestolen werd. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift, op een verwijzing naar de motivering met betrekking tot voormeld incident na, geen andere argumenten uiteenzet als verzoeker. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekende partijen elk de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn zij van mening dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoekende partijen gaan in hun verzoekschriften in op de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het standpunt van UNHCR met betrekking tot artikel 15, c), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Zij vervolgen dat niet wordt betwist dat El Salvador geteisterd wordt door geweld met een extreem hoog niveau van intensiteit dat de vorm aanneemt van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, verkrachtingen en bedreigingen, die vaak te wijten zijn aan de bendes en tot gevolg hebben dat meer en meer mensen het land ontvluchten. Verzoeker voegt hieraan toe dat *“(o)p grond van de algemene situatie voor jonge adolescenten in de steden van El Salvador en mensen die een vast inkomen hebben en waarvan ook wordt vermoed dat ze geld bezitten, moet worden besloten dat verzoeker het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst”*. Verzoekende partijen stippen vervolgens aan dat de impact van het geweld in El Salvador op het leven van de gewone burger verre van beperkt is. Zij wijzen erop dat het land met ruim zes miljoen inwoners al jaren een van de hoogste moordcijfers ter wereld torst. Zij brengen een krantenartikel bij van 5 februari 2020 waaruit zou blijken dat vluchtelingen die terugkeren naar El Salvador er massaal vermoord worden (stuk 3). Zij citeren verder uit een rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 april 2019, waarin gelezen kan worden dat El Salvador een van de meest gewelddadige landen ter wereld is en dat het geweld de vorm aanneemt van moorden maar ook van verdwijningen, diefstallen, afpersingen, etc. en zowel gericht als willekeurig van aard is (stuk 5). Tevens citeren zij uit de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 (stuk 4). Zij betogen dat hieruit blijkt *“dat de onveiligheid alle burgers in verschillende verhoudingen treft”* en dat *“(d)rie bronnen geloven dat een persoon die terugkeert uit het buitenland door bendes kan worden gezien als een potentieel doelwit van afpersing”*. Volgens hen bestaat er in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissingen, waarin enkel verwezen wordt naar informatie over de situatie in juli 2019, voor hen actueel wel degelijk een reëel risico om ernstige schade te lopen bij terugkeer naar El Salvador. Zij voegen hieraan toe dat gezien het heersende niveau van geweld in El Salvador en het feit dat iedereen is blootgesteld aan dit geweld, men hen ook bescherming kan toekennen op basis van een risico op *“onmenselijke en vernederende behandeling”* zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens betwisten verzoekende partijen de redenen waarom het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) van mening is dat zij onvoldoende aannemelijk maken dat zij bij een eventuele terugkeer naar El Salvador een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen.

Zij stellen ten eerste de motieven te betwisten dat zij geen enkel concreet bewijs hebben voorgelegd van de feiten die de kern van hun asielaanvraag vormen en dat hun verklaringen op zich onvoldoende overtuigend zijn om op zich een bewijs te vormen. Zij halen in dit verband artikel 4, vijfde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aan en vragen zich af welk 'concreet' bewijs het CGVS van hen redelijkerwijze zou kunnen verwachten, "*aangezien de aangevoerde feiten geen papieren bewijzen inhouden*". Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat er, zoals de tweede bestreden beslissing vermeldt, geen enkele reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van het incident op de bus in 2017.

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat verzoeker reeds tijdens de procedure een verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat de poging tot ontvoering plaats vond in augustus 2017 en daarna zijn verklaring heeft gewijzigd door te stellen dat dit incident zich in juli 2017 heeft voorgedaan. Zij lichten toe dat verzoeker aanvankelijk inderdaad in de overtuiging was dat de poging tot ontvoering in augustus 2017 heeft plaatsgevonden en pas na het interview bij de DVZ van zijn school het document heeft ontvangen waarin vermeld staat dat hij eind juli met studeren is gestopt, waardoor hij zou hebben beseft dat deze gebeurtenis reeds in juli 2017 had plaatsgevonden, aangezien hij toen onmiddellijk gestopt is met school.

De enige reden waarom er niets meer is gebeurd na voormeld incident is "*omdat verzoeker zich binnen hield*", aldus verzoekende partijen, die betogen dat het gegeven dat verzoekster haar zoon begin 2018 nog wenste in te schrijven in een andere private school in Tronal del Norte niet impliceert dat er geen actuele vrees meer is. Zij stellen dat verzoekster op dat moment in de overtuiging was dat dit het beste was voor haar zoon. Verzoeker zou met privaat vervoer naar een private school gaan, in de buurt waarvan volgens verzoekster op dat moment geen bendeleden actief waren.

Waar de commissaris-generaal zich vragen stelt bij hun nood aan bescherming, gelet op het feit dat zij pas anderhalf jaar na de poging tot ontvoering naar België gereisd zijn om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wijzen verzoekende partijen erop dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoeker na dit incident niet meer durfde buiten te komen, dat hij vervolgens een maand naar Costa Rica is geweest en dat hij begin 2018, nadat privaat vervoer van en naar school niet meer mogelijk was, opnieuw meer dan een jaar niet meer buiten durfde komen. Het is volgens hen niet onbegrijpelijk dat zij niet halsoverkop beslist hebben om te vertrekken. Zij wijzen erop dat zij hun familie en vrienden dienden achter te laten en dat zij hierbij uiteraard niet over één nacht ijs zijn gegaan. Zij stellen bovendien niet vertrouwd te zijn met "*het internationaal juridisch systeem omtrent aanvraag van asiel*". Verzoekende partijen geven tot slot aan dat zij er steeds op hoopten dat de veiligheidssituatie in El Salvador zou verbeteren, doch dat zij zich genoodzaakt zagen hun land te verlaten toen er geen verbetering leek te komen.

Verzoeker meent nog "*dat de verwerende partij werkelijk gebruik maakt van de lange tijd die al verlopen is sinds de gebeurtenissen (meer dan 2 jaar) om hem doelbewust gebrekkige verklaringen te laten uitspreken zonder daarop dieper in te gaan om te zien of het om tegenstrijdigheden gaat dan wel om onnauwkeurigheden, dat in plaats van hem nog tijdens het gehoor te confronteren met zijn gebrekkige verklaringen en meer uitleg te vragen, de verwerende partij gehaaste conclusies maakt*".

3.2. Stukken

3.2.1. Als bijlage aan de verzoekschriften worden blijkens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een krantenartikel van 5 februari 2020 (stuk 3);
- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 (stuk 4);
- het "*El Salvador 2019 Crime & Safety Report*" van 25 april 2019 (stuk 5).

3.2.2. Als bijlage bij de nota's met opmerkingen van verwerende partij van 12 maart 2020 wordt de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 9 januari 2020 gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de tweede bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door hem aangehaalde feiten zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeren en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), omdat (B) verschillende elementen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zeer ernstig op de helling zetten, nu (i) hij uitermate vage verklaringen aflegt met betrekking tot de twee schietincidenten waar hij in 2016 getuige van zou zijn geweest, (ii) het loutere feit dat hij getuige was van twee schietpartijen bij hem in de buurt bovendien onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, (iii) hij geen problemen kende naar aanleiding van het feit dat hij getuige zou zijn geweest van deze schietpartijen, (iv) hij ook met betrekking tot de poging tot ontvoering vage verklaringen aflegt, en (v) hij nog een lange tijd heeft gewacht om het land te verlaten en er in die periode niets meer gebeurd is, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het incident op de bus in 2017, waarbij zij zou zijn bestolen door een man met een pistool, een feit van louter gemeenrechtelijke aard is dat onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, en omdat (B) zij haar verzoek om internationale bescherming voor het overige volledig steunt op de motieven die door verzoeker werden uiteengezet en in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen baseren hun verzoeken om internationale bescherming op enkele gebeurtenissen waarbij verzoeker getuige zou zijn geweest van bendegeweld dan wel zelf het slachtoffer zou zijn geworden van dit geweld. In 2016 zou verzoeker getuige zijn geweest van twee schietincidenten in zijn wijk. In beide gevallen zouden de schoten gelost zijn door leden van de bende 18, die het bovenste gedeelte van de kolonie onder controle hadden, op leden van de bende *Maquina*, die de zone waar verzoekende partijen woonden controleerden. In juli of augustus 2017 zou verzoeker het slachtoffer geworden zijn van een poging tot ontvoering toen hij uit school kwam. Er zou toen een voertuig gestopt zijn op zo'n tien meter van de school waaruit mannen stapten die verzoeker in het voertuig probeerden te duwen, wat omstanders zouden hebben kunnen verhinderen. Na dit incident zou verzoeker niet meer buiten gekomen zijn. In december 2017 stuurde verzoekster hem naar kennissen van zijn vader in Costa Rica, maar na ongeveer een maand zou verzoeker al teruggekeerd zijn naar El Salvador omdat die kennissen ook terugkeerden. In 2018 zou verzoeker beginnen studeren zijn aan een school in een wijk onder controle van bende 18. Hij zou daar een dag per week les volgen en er met een private bus naartoe worden gebracht. Na twee weken zouden de mensen die hem vervoerden echter geweigerd hebben verzoeker nog naar school te brengen uit angst voor de bendeleden, waardoor verzoeker zijn studies moest stopzetten. Uiteindelijk verlieten verzoekende partijen El Salvador op 8 februari 2019 en kwamen zij naar België om verdere problemen met de bendes te vermijden.

Daarnaast haalt verzoekster aan dat zij in 2017 bestolen werd op de bus door een man met een pistool, aan wie zij haar geld en gsm moest afgeven.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde feiten dan wel aan de nood aan bescherming die zij daardoor stellen te hebben.

Wat betreft de twee schietincidenten waarvan verzoeker in 2016 getuige zou zijn geweest, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hierover uiterst vage en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. De commissaris-generaal motiveert hierover in hoofde van verzoeker als volgt:

*“Volgens uw verklaringen werd er tijdens het eerste incident geschoten van bovenaf in de kolonie, achter u, naar beneden. Daarbij vielen geen slachtoffers. U stond tijdens dit incident aan de zijkant van de plaats waarlangs de kogels kwamen (CGVS(...), p. 8 en 12). Tijdens het tweede incident stopte een auto op straat en werden er schoten gelost vanuit de auto. U was op dat moment op straat een brood aan het kopen. U stond zeer dichtbij de plek van het incident en zag de persoon die beschoten werd (CGVS(...), p. 8 en 12). Bij de beide incidenten liep u onmiddellijk naar huis. U verklaart dat het tijdens de twee incidenten ging om aanvallen van bende 18 op bende *Maquina*, omwille van de richting van de schoten en de plaatsen waar de bendes heersten (CGVS(...), p. 10-11 en 13). Voor de rest kan u zeer weinig details geven over beide incidenten. Zo weet u niet wanneer in 2016 deze plaatsvonden, u kan u zelfs niet bij benadering zeggen in welke maand het moet geweest zijn. Gevraagd naar een schatting, zegt u dat u denkt dat het eerste incident ongeveer in het midden van het jaar was, maar dat u het zich niet herinnert (CGVS(...), p.11). Ook van het tweede incident herinnert u zich geen precieze datum of maand. U zegt enkel dat het zo'n 3 à 4 maanden na het eerste incident gebeurde, maar dat u het niet weet (CGVS(...), p. 13). Gezien de zware impact van de gebeurtenissen op u (CGVS(...), p. 13) is het dan ook vreemd dat u niet met meer precisie kan zeggen wanneer deze incidenten plaatsvonden. Verder zag u tijdens het eerste incident niet wie precies schoot of beschoten werd. Toch verklaart u dat tijdens die schietpartij op 2 personen geschoten werd, maar dat er geen slachtoffers waren, en gevraagd hoe u dat dan wist antwoordt u dat u het achteraf hoorde via geruchten op school (CGVS(...), p.12). Uw moeder verklaart daarentegen niet dat er op 2 personen geschoten werd, maar dat het 2 mannen waren die schoten (CGVS(...), p. 11). Gevraagd of u nog meer details over het incident vernam via geruchten antwoordt u dat zulke schietpartijen in El Salvador niet meer in het nieuws komen omdat het gewoon de realiteit is daar. Dit is echter niet echt een antwoord op de vraag en het is bovendien bevreemdend dat u bij buurtbewoners niet meer over de schietpartij zou navragen of te weten gekomen zijn, aangezien de schietpartij vlakbij uw huis gebeurde in de hoofdstraat van de zone (CGVS(...), p. 12). Tijdens het tweede incident zag u wel wie beschoten werd en zag u een persoon neervallen. U verklaart dat er toen 1 dode en 1 gewonde vielen (CGVS(...), p. 12), wat echter tegenstrijdig is met wat u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde toen u zei dat er 1 dode en 2 gewonden waren (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u het toen over een ander incident gehad zal hebben, omdat er ook andere incidenten in de buurt gebeurden die u niet zelf beleefde (CGVS(...), p. 12-13). Dit antwoord is echter geen afdoende*

verklaring voor uw tegenstrijdige beweringen. Voorts legt uw moeder zeer vage verklaringen af met betrekking tot de slachtoffers van de schietincidenten. Zij stelt namelijk dat het ofwel 2 gewonden waren, ofwel 1 dode en 1 gewonde, en dat het ofwel bij het eerste of bij het tweede incident kon geweest zijn (CGVS(...), p. 12)."

De commissaris-generaal overweegt verder terecht als volgt:

"U kende trouwens geen problemen naar aanleiding van het feit dat u getuige zou geweest zijn van de door u vermelde schietpartijen. Met betrekking tot het eerste incident verklaart u immers dat er niets gebeurde omdat u geen doden had gezien (CGVS(...), p. 12). Gevraagd of de door u beweerde latere poging tot ontvoering iets te maken had met het feit dat u getuige was van de schietincidenten, antwoordt u dat u het niet weet en dat u daar nooit aan gedacht had (CGVS(...), p. 15). Uw moeder stelt dat ze niet weet of er gevolgen waren van het feit dat u getuige was geweest van de schietincidenten en dat ze niet weet of de latere bedreiging daardoor kwam. Voorts verklaart ze dat de schutters u wel gezien moeten hebben tijdens de schietincidenten omdat u op straat liep (CGVS(...), p. 12). Dit zijn echter louter blote beweringen die zij verder niet staft met concrete elementen."

De voormelde motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de vermeende poging tot ontvoering waarvan verzoeker in 2017 het slachtoffer zou zijn geworden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker hierover dermate vage verklaringen heeft afgelegd dat hieraan evenmin geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal licht dit als volgt toe in de tweede bestreden beslissing:

"U stelt dat u in juli 2017 het slachtoffer werd van een poging tot ontvoering toen u uit school kwam (CGVS(...), p. 13). Het moet worden opgemerkt dat deze verklaring in strijd is met wat u eerder verklaarde bij de DVZ, toen u zei dat het in augustus 2017 gebeurde (zie administratief dossier). U stelt dat u uw fout beseftte toen u het document van uw school afhaalde waarin staat wanneer u stopte met studeren (CGVS (...), p.13), wat niet echt verklaart waarom u zich initieel vergist had. Voorts kan u niet veel vertellen over uw ontvoerders: noch wie ze waren, noch met hoeveel ze waren of hoe ze eruit zagen. U herinnert zich enkel degene die u vastgreep, maar weet niet of er nog meer personen bij waren. Over de persoon die u vastgreep kan u enkel vertellen dat hij groot en mager was, maar hoewel u zijn gezicht heeft gezien kan u het zich niet herinneren. Andere specifieke kenmerken zoals tatoeages kan u zich ook niet herinneren (CGVS(...), p. 15). Voorts heeft u geen idee van de reden waarom ze net u probeerden te ontvoeren. U verklaart dat ze u niets zeiden behalve beledigingen, ook niet toen u vroeg waarom (CGVS(...), p. 14-15). Bovendien moet opgemerkt worden dat u al 6 maanden elke dag te voet ging van uw woonplaats, waar de bende Maquina heerste, naar school, waar de bende 18 heerste. Volgens de verklaringen van uw moeder controleerden bendeleden u daar wel, maar lieten ze u altijd voorbij gaan, en stonden bendeleden van 18 dagelijks aan uw schoolpoort (CGVS(...), p. 14). Het is dan ook bedenkelijk dat zij u plots, nadat u al een half jaar te voet naar school in een andere wijk ging, zouden proberen te ontvoeren zonder specifieke aanleiding. Tot slot legt u eveneens over de manier waarop u bent kunnen ontkomen aan uw ontvoerders weinig gedetailleerde verklaringen af. Zo stelt u slechts dat er mensen waren die zagen wat er gebeurde en die probeerden u van uw ontvoerders te scheiden, waardoor de ontvoerders er van door gingen (CGVS(...), p. 16). Ook kan u niet preciseren hoe lang het hele incident ongeveer duurde en stelt u enkel dat het een kwestie was van minuten of seconden (CGVS(...), p. 16)."

Verzoekende partijen wijzen er in hun verzoekschriften op dat verzoeker reeds tijdens de procedure een verklaring heeft gegeven voor het feit dat hij aanvankelijk bij de DVZ verklaarde dat de poging tot ontvoering plaats vond in augustus 2017 en deze verklaring daarna heeft gewijzigd door te stellen dat dit incident zich in juli 2017 heeft voorgedaan. Zij beperken zich echter tot een herhaling van hun verklaringen op het CGVS en hun eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissingen hierover, met name dat het niet kan overtuigen dat verzoeker zich initieel omtrent het tijdstip van de poging tot ontvoering zou hebben vergist en zijn fout pas zou hebben ingezien na ontvangst van het document van de school waarin vermeld staat dat hij eind juli gestopt is met studeren, omdat verzoeker wist dat hij onmiddellijk na de poging tot ontvoering gestopt is met school, te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun relaas weerleggen verzoekende partijen de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Er kan worden verwacht dat een dermate ingrijpende gebeurtenis als een poging tot ontvoering, die verzoeker zoveel schrik zou hebben aangejaagd dat hij nadien met school stopte en niet meer buiten durfde te komen, in zijn geheugen gegrift staat zodat hij dit ook twee jaar later nog precies in de tijd kan situeren. Dat verzoeker zich initieel van maand zou hebben vergist,

acht de Raad dan ook weinig aannemelijk. Hoe dan ook laten verzoekende partijen de overige pertinente vaststellingen over hun verklaringen over de vermeende poging tot ontvoering geheel ongemoeid, en doen zij er dus geen afbreuk aan. Deze vaststellingen vinden steun in de administratieve dossiers en volstaan om te besluiten dat hun verklaringen over de vermeende poging tot ontvoering te vaag zijn opdat hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat, zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan de feiten die zij aanvoeren, verzoekende partijen na het laatste incident nog lange tijd gewacht hebben om hun land van herkomst te verlaten en in die periode geen persoonlijke problemen meer hebben gekend. In hoofde van verzoeker zet de commissaris-generaal in dit verband het volgende uiteen:

“Volgens uw verklaringen heeft u immers na de poging tot ontvoering nooit nog bedreigingen gekregen en de personen die u probeerden te ontvoeren nooit meer gezien. Ook uw familie of vrienden hebben met hen verder geen problemen gehad (CGVS(...), p. 17). Nadat u eind december voor ongeveer een maand in Costa Rica hebt verbleven, bent u zelfs aan een nieuwe school beginnen studeren waar u met privévervoer naartoe gebracht werd (CGVS(...), p. 17). Omdat de chauffeur na twee weken weigerde u verder nog naar school te brengen stopte u echter weer met studeren. Uw moeder wilde u daarop inschrijven in nog een andere school in Tronal del Norte, waar zij dacht dat u veilig zou zijn, maar omdat de periode voor de inschrijvingen gedaan was kon zij dit niet meer doen (CGVS(...), p. 17 en 19-20). Daarom bleef u nadien gewoon thuis, tot uw moeder de beslissing nam om naar hier te komen (CGVS(...), p. 18). Gedurende de hele periode van anderhalf jaar tussen de poging tot ontvoering en uw vertrek uit El Salvador zijn er geen incidenten meer gebeurd en hebt u geen bedreigingen meer gekregen (CGVS(...), p. 19). Dit laattijdige vertrek en uw plannen om verder te studeren aan andere scholen wijzen erop dat de door u beweerde incidenten, wat er ook van zij, geen actuele vrees meer teweegbrengen voor u.”

Door in hun verzoekschriften aan te halen dat er niets meer is gebeurd na de poging tot ontvoering omdat verzoeker sindsdien binnen gebleven is, weerleggen verzoekende partijen niet dat verzoeker na dit incident nog anderhalf jaar in El Salvador is blijven wonen, op een kort verblijf van ongeveer een maand in Costa Rica na, en dat hij in die periode opnieuw is beginnen studeren zonder dat hij in tussentijd persoonlijk problemen met de bendes heeft gekend, zodat hun vrees voor deze bendes bezwaarlijk actueel kan worden genoemd. In tegenstelling tot wat zij mogen vinden, doet het gegeven dat verzoekster verzoeker begin 2018 nog wenste in te schrijven aan een andere private school, *nota bene* nadat hij noodgedwongen moest stoppen met studeren aan zijn vorige school omdat de personen die het privévervoer verzorgden er uit angst voor de bendes niet meer heen wilden, wel degelijk afbreuk aan de actualiteit van de vrees die verzoekende partijen stellen te hebben omwille van het incident in 2017. Het is allerm minst aannemelijk dat indien verzoeker al die tijd daadwerkelijk binnenshuis zou zijn gebleven om verdere problemen te vermijden, zijn moeder in de overtuiging zou hebben verkeerd dat dit het beste was voor haar zoon.

Met het algemene betoog dat het niet onbegrijpelijk is dat zij niet halsoverkop beslist hebben om te vertrekken en dat zij hun familie en vrienden dienden achter te laten en hierbij uiteraard niet over één nacht ijs zijn gegaan, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij anderhalf jaar na het laatste incident waarbij verzoeker persoonlijk te maken zou hebben gehad met de bendes nog een dringende nood aan bescherming zouden hebben gehad, laat staan dat deze nood de werkelijke reden van hun vertrek zou uitmaken. Waar zij aangeven dat zij steeds hoopten dat de veiligheidssituatie in het land zou verbeteren en dat zij zich pas genoodzaakt zagen om het land te verlaten toen er geen verbetering leek te komen, bevestigen verzoekende partijen in essentie dat zij hun land van herkomst verlaten hebben omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar en niet omwille van de door hen aangehaalde persoonlijke problemen met de bendes. Het betoog dat zij niet vertrouwd zouden zijn geweest met *“het internationaal juridisch systeem omtrent aanvraag van asiel”* is evenmin afdoende ter verklaring van het feit dat verzoekende partijen gedurende anderhalf jaar zouden hebben gewacht om hun land van herkomst te verlaten niettegenstaande zij een urgente nood aan bescherming zouden hebben gehad.

Verzoeker beperkt zich verder tot loutere beweringen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het CGVS gebruikt heeft gemaakt van de lange tijd die al verlopen is sinds de gebeurtenissen *“om hem doelbewust gebrekkige verklaringen te laten uitspreken zonder daarop dieper in te gaan om te zien of het om tegenstrijdigheden gaat dan wel om onnauwkeurigheden”*. Hij staaft deze bewering, die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, op geen enkele wijze. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker wel degelijk geconfronteerd is geweest met tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen die door de dossierbehandelaar werden opgemerkt en dat hij aldus in de gelegenheid werd gesteld om hierover nog tijdens het onderhoud klaarheid te scheppen

(administratief dossier verzoeker, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 13 en 15). Voorts beschikken verzoekende partijen met onderhavige beroepen over de mogelijkheid om verweer te voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen en om de gedane vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen of te ontkrachten, waartoe zij evenwel in gebreke blijven.

Wat betreft verzoeksters verklaring dat zij in 2017 op de bus werd bestolen door een man met een pistool, volstaat het erop te wijzen dat dit een eenmalig incident was en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekster in El Salvador persoonlijk wordt geïsoleerd of vervolgd. Uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster na dit voorval nog persoonlijke problemen heeft gekend in El Salvador. Waar zij er in haar verzoekschrift op wijst dat er geen enkele reden is om te twijfelen aan de waarachtigheid van voormeld incident, brengt zij geen elementen of argumenten aan die de Raad ertoe nopen hierover anderszins te oordelen.

In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschriften het motief dat zij geen enkel concreet bewijs hebben voorgelegd van de feiten die de kern van hun asielaanvraag vormen en dat hun verklaringen op zich onvoldoende overtuigend zijn om op zich een bewijs te vormen betwisten, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen geen dergelijk motief is opgenomen. Het betoog daarover is bijgevolg niet dienstig. Desalniettemin stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen (begin van) bewijs voorleggen aangaande de feiten waarop zij hun nood aan internationale bescherming steunen en dat de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen en overwegingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Hun paspoorten en identiteitskaarten, bewijzen van schoolgaan en werk, uittreksels uit het strafregister, verzoeksters huwelijkscertificaat, het document betreffende haar domicilie, haar ontslagbrief en het door verzoeker neergelegde solvitebewijs van de politie hebben geen betrekking op de persoonlijke feiten die verzoekende partijen aanhalen. De Spaanse nieuwsartikels en screenshots van pagina's op Youtube en nieuwssites betreffen algemene gebeurtenissen en hebben evenmin betrekking op de persoon van verzoekende partijen of de persoonlijke feiten die zij aanhalen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

3.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, respectievelijk dat zij in verband hiermee het bestaan van een actuele en persoonlijke vrees niet aannemelijk maken.

Verzoekende partijen stippen aan dat uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020, waarvan een kopie is gevoegd bij de nota met opmerkingen van verwerende partij, blijkt dat de onveiligheid alle burgers in verschillende verhoudingen treft en dat drie bronnen geloven dat een persoon die terugkeert uit het buitenland door bendes kan worden gezien als een potentieel doelwit van afpersing. Aldus menen zij dat zij actueel een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer naar El Salvador.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan evenwel niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele

factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in de loop van hun administratieve procedure op geen enkel moment melding hebben gemaakt van een vrees bij terugkeer naar hun land van herkomst omwille van het enkele feit dat zij enige tijd in het buitenland zullen hebben verbleven. Zij verwijzen daarvoor in hun verzoekschriften trouwens louter op algemene wijze naar voormelde COI Focus en brengen geen concrete elementen aan die kunnen wijzen op het bestaan in hun hoofde van een risico bij terugkeer omwille van hun verblijf in het buitenland. Hun verblijf in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Waar drie bronnen van voormelde COI Focus melden dat terugkeerders een potentiële bron voor afpersing zijn, merkt de Raad op dat deze bronnen tegelijk stellen dat personen die terugkeren zich in fundamenteel dezelfde omstandigheden bevinden als de Salvadoranen die nooit migreerden (zie COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020, p. 20).

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïdendeerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

3.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (“*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekende partijen doen aan deze analyse geen afbreuk door in hun verzoekschriften te verwijzen naar het algemene niveau van geweld in El Salvador en het feit dat iedereen er, in meer of mindere mate, is blootgesteld aan het geweld. Het krantenartikel van 5 februari 2020 (stukkenbundels verzoekende partijen, stuk 3), waaruit zou blijken dat vluchtelingen die terugkeren naar El Salvador massaal vermoord worden, gaat niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor hun beweringen aangaande de inhoud ervan niet kunnen worden geverifieerd en dit stuk dan ook niet in overweging wordt genomen. Waar in het rapport van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (stukkenbundels verzoekende partijen, stuk 5) kan worden gelezen dat behalve slachtoffers die specifiek worden geviseerd, ook ‘*targets of opportunity*’ aan de bendes ten prooi kunnen vallen, blijkt niet dat het bij die laatste categorie zou gaan om slachtoffers van “*willekeurig geweld*” in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op grond van een loutere verwijzing naar “*de algemene situatie voor jonge adolescenten in de steden van El Salvador en mensen die een vast inkomen hebben en waarvan wordt vermoed dat ze geld bezitten*” toont verzoeker in zijn verzoekschrift niet aan dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt blootgesteld aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

3.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.4. In zoverre verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.5. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN